

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: A. [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ústavní soud**, se sídlem Brno, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Ústavního soudu ze dne 4.11.2013, sp. zn. Spr. ÚS 725/13,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Ústavního soudu ze dne 4.11.2013, sp. zn. Spr. ÚS 725/13, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí generálního sekretáře Ústavního soudu ze dne 4.10.2013, sp. zn. Spr. ÚS 725/13, o odmítnutí žádosti

poskytnout informace. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení i tohoto prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Dne 23.8.2013 se žalobce obrátil na žalovaného se žádostí o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žalobce v žádosti uvedl, že usnesením ze dne 23.7.2013, sp. zn. IV. ÚS 20001/13, odmítl Ústavní soud České republiky jeho ústavní stížnost pro zjevnou neopodstatněnost. V odůvodnění tohoto usnesení Ústavní soud mj. uvedl, že *„Nejvyšší soud ve svém odmítavém usnesení přesvědčivě reagoval na všechny argumenty stěžovatele, které tento pak znovu předložil v ústavní stížnosti. V podrobnostech nelze než odkázat na obsáhlá a vyčerpávající odůvodnění rozhodnutí soudů a není třeba znovu opakovat argumenty vztahující se k námitkám stěžovatele.“* Žalobce v žádosti požadoval sdělení konkrétních pasáží jednotlivých rozhodnutí, ve kterých se obecné soudy a Nejvyšší soud vyčerpávající formou vypořádávají s jeho námitkami. Žalobce v žádosti také uvedl, že o poskytnutí informací žádá proto, že již *„nemá žádný jiný prostředek ochrany jeho práva a není mu známo, že by se obecné soudy se všemi jeho námitkami dostatečně a řádně vypořádaly (...)“*.

Dne 4.10.2013 vydal generální sekretář Ústavního soudu rozhodnutí sp. zn. SPR. ÚS 725/13, kterým žalobcovu žádost o poskytnutí informace odmítl s odkazem na § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, s tím, že se prostřednictvím žádosti o poskytnutí informací nelze nad rámec odůvodnění rozhodnutí domáhat dalšího odůvodnění.

Proti tomu podal žalobce odvolání, v němž mj. namítal, že Ústavní soud zjistil z rozhodnutí obecných soudů informace, které žalobci nejsou známy.

Dne 4.11.2013 vydal předseda žalovaného rozhodnutí sp. zn. SPR. ÚS 725/13, jímž zamítl žalobcovu odvolání, a potvrdil tak prvostupňové rozhodnutí s tím, že žalobce požaduje informace, které se dle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytují.

Tento závěr nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že žalovaný v obou na sebe navazujících rozhodnutích nesprávně vycházel z toho, že žalobce žádá o doplnění odůvodnění rozhodnutí ze dne 23.7.2013, sp. zn. IV. ÚS 20001/13. Žalobce nesouhlasí, že by žádostí o poskytnutí informace byly požadovány znalosti vnitřních úvah, názoru či myšlenkového postupu soudce. Podle žalobce se jednalo o pouhé sdělení informace o konkrétních pasážích jednotlivých rozhodnutí. Žalobce tedy odmítá, že by se jednalo o výluky z povinnosti poskytovat informace ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 107/2011, podle něhož se výluka dle § 2 odst. 4 tohoto zákona nevztahuje

na názor, který soud již zaujal. V daném případě je ze žádosti i z usnesení ze dne 23.7.2013, sp. zn. IV. ÚS 20001/13, zřejmé, že žalobce požaduje právě informace – názor, který již žalovaný zaujal.

Žalobce dále nesouhlasí s tím, že by obsah žádosti spadal pod § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, a to jen proto, že zdrojem, ze kterého chce zjistit informace, je soudní rozhodnutí. Tato žádost podle žalobce nijak nezasahovala do rozhodovací činnosti soudu.

V podané replice žalobce opravil petit, jenž nekorespondoval s argumentací v žalobě, a reagoval na vyjádření žalovaného, přičemž zopakoval uplatněné žalobní body.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhal zrušení jak napadeného, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvádí, že žadatel v podané žádosti žádal jen o bližší upřesnění odůvodnění soudního rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o jeho stížnosti. Žalovaný tak dospěl k závěru, že taková žádost musí být dle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnuta. Nadto žalovaný uvádí, že tento zákon neumožňuje domáhat se osvětlení vnitřních úvah a názorů soudce, které ho vedly k určitému závěru. Prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím se tedy nelze domáhat informací, k nimž dospívá soudce. Žalovaný dále poukázal na nesprávně formulovaný petit.

Taktéž žalovaný setrval na svém právním závěru po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedeného důvodu navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, /dále jen „s.ř.s.“/) osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Rozsah přezkumu soudu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného zásadně vymezen uplatněnými žalobními body podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s.

Zdejší soud rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.

Dle odst. 5 tohoto ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Tímto zákonem je zákon o svobodném přístupu k informacím, který stanovuje podmínky realizace práva na informace - specifikuje, kdo je oprávněn požádat o informace, kdo je subjektem povinným požadované informace poskytnout, jakým způsobem se informace poskytují a za jakých podmínek.

Vedle informací, které lze zařadit pod informace ve smyslu výše uvedeného článku Listiny základních práv a svobod a jejichž získávání obohacuje demokratickou společnost a přispívá k veřejné diskusi, existují však i informace, které takový účel neplní. Poskytování těchto informací je pak omezeno právě zákonem o svobodném přístupu k informacím, neboť se jedná o informace, které buď k takovému účelu nepřispívají, nebo nepřiměřeně zasahují do jiných práv (například do práva na soukromý život; srov. § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Zákon o svobodném přístupu k informacím tedy mj. reguluje, jaké informace poskytovat lze a jaké nikoliv.

Mezi informace, které jdou již nad rámec čl. 17 Listiny základních práv a svobod, lze zařadit i ty, které spadají pod výjimku z poskytování informací stanovenou v § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle tohoto ustanovení povinné subjekty neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.

V daném případě žalobce v žalobě opakovaně uváděl, že žádostí nezpochyboval odůvodnění usnesení Ústavního soudu ze dne 23.7.2013, sp. zn. IV. ÚS 2001/13, ale chtěl se jen seznámit se zdrojem, na který je v usnesení Ústavního soudu odkazováno. S touto žalobní argumentací se však zdejší soud neztotožňuje.

Jak vyplynulo ze žádosti i podaného odvolání, žalobce svoji žádost směřoval do konkrétní části odůvodnění usnesení Ústavního soudu ze dne 23.7.2013, sp. zn. IV. ÚS 2001/13, a to do části, v níž Ústavní soud mj. uvedl, že „*Nejvyšší soud ve svém odmítavém usnesení přesvědčivě reagoval na všechny argumenty stěžovatele, které tento pak znovu předložil v ústavní stížnosti. V podrobnostech nelze než odkázat na obsáhlá a vyčerpávající odůvodnění rozhodnutí soudů a není třeba znovu opakovat argumenty vztahující se k námitkám stěžovatele.*“ Žalobce se zcela zjevně s touto částí odůvodnění neztotožňuje. Domnívá se, že se obecné soudy s jeho námitkami dostatečně nevypořádaly (to výslovně uvádí v žádosti), a žádost o poskytnutí informací, v níž požaduje sdělení konkrétních pasáží jednotlivých rozhodnutí, ve kterých se obecné soudy a Nejvyšší soud vyčerpávající formou vypořádávají s jeho námitkami, podával jen proto, že již „*nemá žádný jiný prostředek ochrany jeho práva*“ (to také výslovně uvádí v žádosti). Zdejší soud tak nemá pochyb, že žalobce podáním žádosti o poskytnutí informací vyjadřuje svůj nesouhlas s odůvodněním usnesení Ústavního soudu. To ostatně potvrzuje i skutečnost, že žalobce *de facto* požaduje sdělení informací z rozhodnutí obecných soudů, s nimiž musel být jakožto účastník daného řízení prokazatelně seznámen a která má k dispozici. V těchto rozhodnutích

však na rozdíl od Ústavního soudu nenalézá řádně vypořádané námitky, které v řízení před obecnými soudy uplatnil.

K ničemu takovému však zákon o poskytování informací určen není. Nesouhlasí-li žalobce s rozhodnutím Ústavního soudu, může svoje výhrady prezentovat Evropskému soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nikoli v žádosti o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Na základě takto podané žádosti není Ústavní soud (ale ani žádný jiný soud) povinen vysvětlovat či doplňovat odůvodnění obsažené v jeho rozhodnutí. Ústavní soud tedy zcela v souladu se zákonem požadované informace žalobci neposkytl s poukazem na § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť žalobce požadoval informace vztahující se k rozhodovací činnosti soudu. Pod pojem rozhodovací činnost soudu totiž lze jistě zahrnout i úvahy soudu (tedy myšlenky a názory týkající se jednotlivého případu), které se odráží v odůvodnění rozhodnutí. Jak bylo zmíněno výše, právo na informace je právo politické, které umožňuje kontrolu veřejné moci. Prostřednictvím využívání práva na informace však nelze zasahovat do moci soudní (do nezávislosti soudů a do jejich rozhodovací činnosti) a vynucovat si tak „doodůvodňování“ již vydaných rozhodnutí. Právě proto jsou veškeré otázky týkající se rozhodování soudů, vyjma samotných textů rozhodnutí, z práva na poskytnutí informací vyloučeny.

Nad rámec výše uvedeného zdejší soud poznamenává, že v daném případě nebyl aplikován § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím (podle něhož se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací), k jehož aplikaci se vyjadřoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.10.2011, sp. zn. 1 As 107/2011, publ. pod č. 2493/2012, dostupný na www.nssoud.cz, na který žalobce v žalobě odkazoval. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „*vyluka z práva na informace obsažená v § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se týká pouze těch názorů povinného subjektu, které dosud nebyly formálně zaujaty. Nedopadá tak na případy, kdy názory povinného subjektu byly zachyceny na jakýkoliv nosič (typicky na list papíru, v elektronickém dokumentu).*“ V daném případě však nebylo neposkytnutí informací odůvodněno tím, že se jedná o budoucí názory a postoje, ale tím, že žalobce požaduje informace týkající se rozhodovací činnosti soudů. Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu tedy na daný případ nedopadá.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy rozhodl, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by

náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5.8.2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu